
Értékes Örökség: A Közösség Élete

1889. Magyarországon még kevesen vannak, akik a kivándorlás gondolatával foglalkoznak, de ezen kevesek között ott van a Kaposváron élő Leskó család. A tervezést tett követte, és hamarosan megérkeztek Torontóba. István nevű fiuk már itt született, fogorvos lett.

1925. Gróf Apponyi Albert utolsó amerikai körútja alkalmával Torontóba is ellátogat. A Convocation Hallban tartott beszédén az akkor még maroknyi magyar között dr. Leskó Istvánt is ott találjuk. Az előadás alatt felfigyel arra, hogy mögötte két ember magyarul beszélgetve dicséri Apponyi szónoklatát. Az előadás befejeztével odamegy hozzájuk, beszélgetni kezdenek, és meglepve veszi tudomásul, hogy Torontóban rajta kívül is élnek még magyarok. Elkéri címüket, meglátogatja őket, és végül együtt keresik fel és ismerkednek meg a többi torontói magyarral. Miután kiderül, hogy az itt élő magyarságnak nagyon hiányzik egy lelki vezető, dr. Leskó érintkezésbe lép a Torontói Érsekséggel. Eleinte csak néhány magyar misszionárius látogatását sikerül elintéznie.



1928-at írunk. A magyarok száma rohamosan növekszik. Most már Toronto érseke, Neil McNeil is úgy látja, hogy a magyarok számára egy végleges megoldást kell találnia. Így 1928 elején levelet küld Serédi Jusztinián bíboros hercegprímásnak, melyben kéri, hogy a Torontóban élő magyarok számára egy anyanyelvüket beszélő lelképásztort küldjön. A válasz hamarosan meg is érkezik, de sajnos csak részleges megoldással. Serédi bíboros nem tud egyetlen papot sem nélkülözni, de javasolja, hogy küld egy szeminaristát, aki közel áll tanulmányainak befejezéséhez. Az esztergomi szeminárium rektora Forgách Lászlót választja. A javasolt megoldást McNeil érsek elfogadja, s így Forgách László 1928. szeptember 21-én megérkezik Torontóba a nem kis összegnek mondható 300 dollár útravalójával együtt. A Torontói Érsekség Archívuma mint a magyar közösséghez rendelt plébánost tartja őt számon, annak ellenére, hogy még templom sem létezett és ő maga is csak papnövendék volt. (1931. június 12-én szentelték pappá.)

Dr. Burka Kelemen ferences rendi atyát, aki már korábban is látogatta a torontói magyarokat, 1928. szeptember 6-án ugyancsak kinevezik az akkor még kis létszámú magyar nyáj gondozására, aki megkezdi az adminisztrálást is. Saját templom hiányában a születések, esküvők, halálozások anyakönyvezése különböző nem magyar nyelvű egyházközségekhez tartozó templomokban történik. Az anyakönyvi adatokat Burka atya lemásolja. Ezeknek a kézírásos lapoknak az összessége alkotja egyházközségünk legrégebbi írásos dokumentumát.

Így aztán 1928 szeptember végére a feltételek kedvezőek voltak az egyházközség működésének megindulásához. Van az ezt igénylő magyar közösség, van plébános Forgách László személyében, és van felszentelt papjuk is, dr. Burka Kelemen OFM. A szervező munka megindul, a családlátogatások központi tevékenységgé válnak. Az első vasárnapi szentmiséket az Ossington St-i karmelita nővéreknél tartják, ahol Ft. McCann ingyen engedi a kápolna használatát. Később vasárnaponként öt dollárért használhatják a Dundas St. és Grace St. kereszteződésénél levő St. John's templomot, amely a litvánoké, Ft. Charles Barron vezetésével. A korai nehézségeket jellemzi, hogy egyik vasárnap a fiatal magyar egyházközségnek nincs öt dollárja, hogy kifizesse az aznapi használatot. A következő vasárnap zárva találják a templomot. Így aztán előfordul, hogy néhány alkalommal a St. Francis templomban, a Grace St. és Mansfield Ave. sarkán, vagy a St. Patrick's templomban, a Dundas St. és McCaul St. sarkán tartanak istentiszteletet. A St. Francis Hallban többször is összejönnek különféle társadalmi funkciókra, többek között szindarabokat is rendeznek itt.

Javul a helyzet, amikor Neil McNeil érsek közbenjárására a St. Michael's katedrálisnak az északkeleti oldalán lévő kápolnájában misézhetnek vasárnaponként.

1939-ben kápolnát alakítanak ki a 15 Grange Rd-on bérelt épületben, de a végleges megoldást csak 1944-ben érik el, amikor megveszik a már használaton kívüli St. Philip's anglikán templomot a Dundas St. és a Spadina Ave. sarkán. Ez lett az egyházközség első temploma, amit 1944. március 19-én szentel fel a torontói J.C.A. McGuigan érsek. A templom névadó védőszentje Árpád-házi Szent Erzsébet lett.

Visszatérve az 1928-29-es szervezőmunkákra, természetesnek látszik, hogy a magyarok körében aktívan tevékenykedő két csoport, Forgách László teológus és dr. Burka Kelemen atya, valamint dr. Leskó István fogorvos nagyon hamar egymásra talál. A munka most már egyesített erővel folyik tovább, és 1929 novemberében 18 taggal megalakul a Magyar Katolikus Kör, amelynek örökös diszelnökéül egyhangúlag dr. Leskó Istvánt választják meg. Az egyházi elnök pedig dr. Burka Kelemen. Mivel úgy érzik, *„hogy az eredményes szervezkedést elősegíteni és vonzó erőt gyakorolni csupán egy, a tagok számára felállított, őket szórakoztató, egymással megismertető, otthon jelentő kör helyiség által lehet”,* a vezetőség megválasztása után a gyűlés mindjárt el is határozza, hogy bérbe vesz egy helyiséget, ahol egyfelől a fenti igényt kielégíthetik, másfelől pedig angol nyelvtanfolyamokat is tarthatnak.

Ennek alapján azonnal bérbe is veszik a 147 Beverly St-en lévő ház nagytermét, amit klubhelyiségnek használnak, és még decemberben megkezdik az angol nyelvtanfolyamokat. A Katolikus Kör a torontói magyarok kultúrközpontja, közkedvelt és nagy csoportok által látogatott hely, ahol a magyarság jól érzi magát. Havonta tartott gyűléseikről pontos és rendszeres jegyzőkönyvet vezetnek, melyből végigkísérhetjük pionírjaink küzdelmes életét, áldozatos munkásságát, rendíthetetlen hitét és el nem múló vágyódását egy szebb és jobb jövő felé.

Az életet nehezíti az 1929-ben bekövetkezett „gazdasági válság”, ami majd egy évtizedig tart. A munkájukat elvesztett embereknek segítségre van szükségük. Hova is fordulhatnának, mint papjukhoz, aki különösen a nehéz időkben több számukra, mint csak lelki vezető. Forgách László két éven belül öt házat bérel. Ezeknek legnagyobb részét a rászoruló magyarok elhelyezésére használják. Az elsőt a Katolikus Körrel karöltve 1930 augusztusában bérelik, ami a 210 Beverly St-en volt, és induló berendezését az érsekség által adományozott 25 szék képviseli. A ház 14 szobájából hármat összenyitnak, ami a Kör klub- és táncelisége lesz. Egyet angol tanfolyamok tartására használnak, ahol beindítják a vasárnapi magyar iskolát is, a többit pedig olcsó albérletbe adják rászoruló magyar családoknak. A második a John St-en van, majd jön kettő a Grange Rd-on és egy az Augusta Ave-n. A négy házáért Forgách László vállalja a bérlet fizetését. Bizony előfordul, hogy nincs miből. Ilyenkor elő kell vennie minden ismeretségét, hogy kölcsönözni tudja a hiányzó összeget. Csupán egyik mecénásának tudjuk a nevét, aki Frank O'Connor, később Senator O'Connor, a Laura Secord cukorkák gyártója. Egy alkalommal Mr. O'Connor a Katolikus Körnek is adományoz 25 dollárt.

Forgách László szavaival élve „az embereket semmi más nem kovácsolja úgy össze, mint a nyomorúság”, ami pedig a gazdasági válság éve alatt bőven jut osztályrészül a magyaroknak is. Valószínűleg ez is hozzájárul a kialakult pezsgő kulturális és társadalmi élethez. Megalakul a könyvtár, rádiót kapnak, biliárd asztalt, kuglipályát építenek, tea- és tánc esteket, vacsorákat rendeznek. Hetente többször is összejönnek problémák megbeszélésére, megoldására, vagy éppen csak egy kis tereferére. A magyar iskola is szépen működik. Az első tanítónéni Égeli kisasszony, aki - miután messze lakik -, fizetéképpen megkapja a villamosjegyek árát.

A Katolikus Kör 1933 májusában tartott rendes havi gyűlésén Forgách atya bejelenti a magyar egyházközség formális bejegyzését, és javaslatára, amit a tagok szavazattöbbséggel fogadnak el, a Kör az egyházközség alosztályaként működik tovább.

Első kántoruk Ender József.

Elődeink a maguk nehézségei mellett törődnek mások segítségével is, amire álljon itt egy példa. 1935

márciusában a egyházközség tagjai úgy határoznak, hogy a jugoszláv menekülteknek a konzulátuson keresztül küldenek 117 dollárt és 75 centet akkor, amikor a segítség elküldése után az egyházközség maradék vagyona 65 dollár és 30 cent. Ugyanez év november elsején költöznek a szintén még csak bérelt Grange Rd. 15-be, ahol 1944-ig, az első templom megvételéig maradnak. Az itt eltöltött kilenc év eseményekben nagyon gazdag. Az első komoly nehézség is itt éri a közösséget, mégpedig rövidesen a beköltözés után. Forgách atya Wellandra költözik. A kis magyar egyházközség 1935 decemberétől itt marad magyar pap nélkül.

Az 1936-os évre megválasztott tisztkarnak, ami még mindig dr. Leskó István elnökletével működik, problémákkal teli éve van. A szeptemberben tartott rendes havi gyűlésen el is határozzák, hogy az októberben tartandó megbeszéléskor az Egyházközség vezetőségét lemondatták és az egyházközséget feloszlatták. Az egy hónap - úgy látszik - elég gondolkodási időt ad a tagoknak. Az október 4-én tartott gyűlés fő témája az Egyházközség megmaradásának kérdése. Amikor szavazásra kerül a sor, huszonkilencen szavaznak az Egyházközség megmaradása mellett és hatan ellene. Így „kimondatott, hogy a múlt havi határozat, amely a jegyzőkönyvben a nyolcadik pont alatt lett bejegyezve, megsemmisítették és a torontói Magyar Katolikus Egyházközség megmarad mostani formájában.” Választanak egy háromtagú bizottságot, dr. Leskó István, Naár Antal és Ender József személyében, akik „követségbe mennek az Érsek Úrhoz egy magyar pap kérvényezése ügyében”. A követség határozottan sikerrel jár, hiszen a decemberi rendes gyűlés megnyitó imáját már Szöllősy Vilmos atya mondja, akit plébánossá nevez ki az érsekség. Még ugyanebben az évben, 1937. december 27-én az Érsek Úr meglátogatja a Magyar Katolikus Egyházközséget, ahol magyaros vendégszeretettel fogadják. Ezzel az első komoly válság megoldódik, és az élet normális mederbe terelődik. Új csoportok alakulnak, régiak megszűnnek, majd újra létrejönnek. A kulturális és társadalmi élet továbbra is virágzik, színdarabok előadása, vacsorák, piknikek, teadélutánok követik egymást. 1937. június 13-án zászlószenteléssel egybekötve megtartják az első Torontói Magyar Katolikus Napot. A saját templom kérdése még nincs megoldva, de már felvetődik a vásárlás vagy építkezés kérdése.

1938 szeptemberében bekövetkezik a második megrázkódtatás. Szöllősy atya kilép az egyházi rendből. Így újra kérdésessé válik az egyházközség létezése. Újabb követség megy az Érsek Úrhoz. Most nincs magyar pap kilátásban, de egy elfogadható kompromisszum születik. John Harris atya kap kinevezést mint plébános, és vasárnaponként Horváth István atya magyarul olvassa fel az evangéliumot és magyarul prédikál. Ő Montreálból jön a magyar hívekhez. Ez így megy 1939. július 1-ig, amikor is Leo Austin atya lesz a magyarok plébánosa. Igaz, hogy Austin atya sem tud magyarul, de hozzáállásával, szervezőképességével új fejezetet nyit az Egyházközség életében.

Egyik első tevékenységeként a Grange Rd. 15-ben egy kápolna kialakítását kezdeményezi, ami egyesült erővel meg is valósul. Két szobát összenyitnak, oltárt építenek, székeket és térdeplőket helyeznek el a helyiségben. Ezt az oltárt Szent Erzsébetről nevezik el.

1943. április 1-én az egyházközség vezetősége értesítést kap, hogy a Grange Rd. 15-ös számú épületből ki kell költözniük. Ez a lépés arra kényszeríti az egyházközséget, hogy komolyan kezdjen foglalkozni egy véglegesnek tekinthető megoldással, a templomvásárlás mellett döntenek. Néhány hónap leforgása alatt találnak is egyet, amit előzőleg az anglikánok használtak. Ez a Dundas St. és Spadina Ave. sarkán álló, 1885-ben épült St. Philip's templom. A vételár sem túl magas, és kapnak három hónap türelmi időt a pénz összegyűjtésére. Megalakul a Templomalap-Gyűjtő Bizottság.



James McGuigan, Toronto akkori érseke segítő kezet nyújt a magyaroknak. Megígéri, hogy amennyiben a vételár felét összegyűjtik, pótolni fogja a hiányzó részt. Austin atya hetente beszámol az előmenetelről. Mária nővér a lelkes magyarok élére áll, és irányítja a gyűjtés nagy részét. Austin atya az USA-ba megy egy nagyszabású gyűjtőkörútra. Június elején megkötik az adásvételi szerződést, végső vételár 23 000 dollár.

1943 december végére már több, mint 13 500 dollár van együtt.

Közben a magyarok apraja-nagyja nemcsak folytatja a hiányzó összeg előteremtését, hanem megindulnak a renoválási munkálatok is. Vannak olyan egyháztagok, akik 50 vagy 100 estéjükét is a templom felújítására áldozzák, nagy mértékben csökkentve ezzel a renoválási költségeket.

Majd elérkezik a nagy nap, 1944. március 19-e, a torontói Árpád-házi Szent Erzsébet templom szentelése. Csodálatos nap. Az első templomunk vásárlásának fináléja 1947. december 14-én történik, amikor ünnepélyes keretek között, a magyar Himnuszt énekelve, az érsek jelenlétében elégethetik az adósságlevelet, mivel minden egyházmegyei kölcsön ki van fizetve.

1947 júniusának második felében Mindszenty József bíboros hercegprímás látogatása nevezetes esemény az egyházközség életében. Ez alkalommal hangzik el a már híressé vált mondása Austin atyához, hogy „nincs joga itt maradni, ha nem tudja a nyelvet megtanulni”. Nem kétséges, hogy ez a megjegyzés abból az erős meggyőződéséből születik, amit a hercegprímás élete egyik küldetésének tekint, hogy megmentse a magyar szót a második generáció ajkán is. Többször hangsúlyozza, hogy amint igaz az, hogy „nyelvében él a nemzet”, úgy igaz az is, „hogy a nemzetben él a nyelv”. Az emigrációban tehát élnie kell az anyanyelvnek. Ez volt a hercegprímás első látogatása Egyházközségünkben.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy Austin atya 1939-től szívvel-lélekkel, szervezőképességgel, szellemi és fizikai munkával, odaadással, szeretettel szolgálja a magyarokat. A ragaszkodás akkora, hogy végrendeletében azt kéri, hogy a Szt. Erzsébet templomból temessék.

Mindezek ellenére mégiscsak eljön az idő, hogy a magyaroknak magyar papja legyen, és ezt McGuigan érsek is így érzi. Hívátja Mária nővért, aki beszámol neki, hogy az USA-ban, Boston-ban, a New England-i jezsuita provinciában működik néhány magyar jezsuita. McGuigan érsek felveszi a kapcsolatot Ft. McElemery SJ-vel, az ottani provinciálissal, és kéri, hogy küldjön egy magyar papot Torontóba egy hónapra, felmérni az itteni helyzetet. A választás Békési István SJ atyára esik. Így az előkészítések után Békési atya 1948 novemberében Kanadába érkezik, és november 21-én a vasárnapi 10 órás misén már prédikál is.



1949. július 1-én veszi át Békési atya a plébánosi beosztást Austin atyától, aki ettől kezdve angol nyelvterületen dolgozik tovább, de a magyarokkal való kapcsolata soha nem szakad meg teljesen.

Békési István SJ atyával egy új korszak kezdődik egyházközségünk életében. Ugyanis ő volt az, aki azt megszilárdítja, akinek vezetésével egyházközségünk hosszú távra teljesen magyarrá lesz, és ő az első jezsuita plébánosunk. Azóta is jezsuita atyák vezetik egyházközségünket. A második világháború utáni népvándorlás viszont annyira megsokszorozza a magyarok létszámát, hogy 1951-től egy második állandó papra is szükség lett, majd 1952-ben a harmadik állandó papi pozíciót is be kell tölteni.

1955-ben több területen is szépen fejlődik közösségünk. Megvesznek egy Streetsville-ben (ma

Mississauga része) lévő területet, amit Mindszenty Parknak neveznek el, és ahol kirándulásokat, táborozásokat, piknikeket tartanak. (A park valószínűleg 1966-ban kerül eladásra). A templom ablakait felújítják színes, keresztény szimbólumokat ábrázoló, ólomkeretes üveglablakkal. Megindul egy új orgona vételére a pénzgyűjtés.

1956 után a templom és plébánia szinte segélyközponttá alakul. Érkeznek a menekültek, akiknek biztosítják az élethez szükséges feltételeket, lakással, élelemmel, adminisztrációs ügyek intézésével, angol nyelvleleckékkal. Hiszen az első hetekben még nincsen állami támogatás. Később a kanadai állam már megszervezi és intézi a bevándorlók ügyeit, de az egyházközség továbbra is folytatja segítő misszióját. Így ebben az évben egy negyedik pap is állandó jelleggel kezd dolgozni nálunk. A hívek száma is annyira megszorodik, hogy vasárnaponként már négy misét kell mondani.

Hirtelen és rövid idő alatt érkezik sok bevándorló, akik az élet megalapozásához anyagi segítségre is szorulnak. Ennek kereteink közötti megoldására 1958-ban jezsuita atyáink javaslatára megalakul a Szt. Erzsébet Egyházközség Hitelszövetkezete. Több, mint ezer egyházközségi tagnak nyújt személyi kölcsönt ház- és autószerzéshez, és különböző gazdasági vállalkozásokhoz.

A gyermekek magyar anyanyelvének megőrzése, a magyar kultúra, történelem és földrajz megismertetésének igénye, az 1956 utáni bevándorlások megnövekedett létszáma szükségessé teszi az iskola bővítését is. Ennek érdekében 1961-ben a Spadina Ave. 263-as számú házat megveszik, és szépen berendezik. Itt hoznak létre egy Szent Ignác kultúrtermet is.

A jezsuita rendtartomány 1962-ben megvesz egy 130 holdas területet Oronóban, amit Loyola Parknak neveznek el a jezsuiták alapítójáról, Loyolai Szt. Ignácra. A 401-es és a 35-ös autópálya jó közlekedési lehetőséget biztosított a parkhoz. Jezsuita atyáink az ifjúság és az egész egyházközség használatára bocsátják, ami már úgy lett kialakítva, hogy télen is használható legyen. Cserkészaink, iskolánk, ministránsaink, ifjúságunk, a különböző csoportok, és általában az egész közösség egyik kedvenc kiránduló és táborozó helye lett. Itt tartják többek között 1975-ben, 1980-ban és 1990-ben a Jubileumi cserkész tábor is, ahová a világ minden részéről ezer körüli cserkész és cserkészvezető jön össze.

1973 az ezeréves magyar kereszténység fennállásának éve. Természetes, hogy Egyházközségünk ezt méltóképpen ünnepli meg. Ezen ünnepségek rendezőbizottságának vezetője Máté József SJ atya. Nem véletlen tehát, hogy Mindszenty bíboros második látogatása Torontóban 1973. szeptember 18-án kezdődik, és tíz napig tart. A korabeli krónikák beszámolója alapján tudjuk, hogy Torontóban a városházától több ezer magyar körmenetben vonul a katedrálishoz, magyar egyházi énekeket énekelve. Philip Pocock, Toronto érseke ezt mondja a bíboros miséjéről: „amióta áll a torontói székesegyház, ilyen hívő, lelkes tömeget nem láttak, ilyen eget ostromló éneket még nem hallottak ezek az öreg falak”. Az est folyamán a torontói díszvacsorán jelen van Hon. McDonald, Ontario kormányzója is. Kanada külügyminisztere, Mr. Sharp pedig ünnepi beszédében a következőket mondja: „Mindszenty mint ember s egyben mint az igazság, az igaz ügy hőse és vértanúja tagadhatatlanul a mai nemzedék legkiemelkedőbb egyénisége – az élők között a legnagyobb.”

1978: az Árpád-házi Szent Erzsébet Egyházközség fennállásának ötvenéves jubileuma. Sziklára építtetett. A templom hallja kicsinek bizonyul az emlékvacsora megtartására, így a torontói Magyar Ház Árpád-termet kell igénybe venni. Templomunk aranyjubileumára készül el az 1180 sípos, 2 manuális, barokk hangszerelésű Casavant új síporgona dr. Gergely Ferenc és Zadubán György tervezése alapján.

Az egyházközségben pezseg az élet. Az évek telnek-múlnak. A magyarok sorsa is jobban és jobban megalapozódik, sokan elköltöznek a Dundas környékéről. A parkolás is megoldhatatlan gondná válik. A templom már szinte senkinek sincs közel.

1983 második felében felmerül a kérdés, hogy telek után kell nézni, ahol egy új templomot építhetünk. Az érsekség beleegyezésével az új hely rövidesen kiválasztásra kerül, és az adásvételi szerződést 1984. június 7-én aláírják. Ezután elkészülnek a tervek az új templom, plébánia és ifjúsági központ épületeire. Szeptember 17-én megkezdődik az építkezés a Sheppard Ave. East 430-432. dupla telkén. 1985 tavaszán történik a jelképes alapköletétel, majd július 28-án, vasárnap a költözködés. Az első ünnepélyes szentmise augusztus 4-én, a hivatalos templomszentelés pedig 1985. október 5-én szombaton délután 5 órai kezdettel van. Emmeth Carter bíborosérsek szenteli fel a templomot dr. Irányi László, az emigráns magyar katolikusok akkori püspöke segédletével. Ezzel az Árpád-házi Szent Erzsébet Egyházközség otthona hosszú távra megoldódik.

Az egyházközség plébánosa a templom tervezésének és építésének idején Jaschkó Balázs SJ atya, aki Birinyi György egyházközségi szakértőnk segítségével, határtalan lelkesedéssel és odaadással támogatja az építésben az egyházmegyei megbízottakat.

Az új templomban és az ifjúsági központban pezsgő élet alakul ki. A hallban rendezvényeket, ebédeket, vacsorákat szerveznek az egyre aktívabban működő csoportok. Az iskola létszáma nő, az óvodásoktól az iskolásokon, a cserkészeken, ministránsokon, ifjúságon keresztül egészen a nyugdíjasokig mindenkinek jut hely a tanulásra, különböző foglalkozásokra, munkára, szórakozásra. És persze a lelki életre is. 1993-ban az ifjúsági központ kibővül a harmadik emelettel, ami lehetővé teszi a Magyar Iskola diákjai számának további növekedését.

1989-ben II. János Pál pápa kinevezi Miklósházy Attila SJ teológia-professzort a külföldön élő katolikus magyarok püspökévé. Püspökké szentelése november 4-én, a torontói St. Michael's székesegyházban történik, majd november 5-én új püspökünk szentmisét mutat be templomunkban. Sokszor biztat bennünket, hogy egy szívvel és egy lélekkel munkálkodjunk és haladjunk a Szent István királyunk által mutatott úton. Jelszava, ami címerének is része: „Cor unum et anima una”, vagyis egy szív és egy lélek. 1997. április 26-án szombaton délután 3.30-kor pappá szenteli Cabafi Csaba SJ diakónust. Ez az Árpád-házi Szent Erzsébet Egyházközség keretein belül a második papszentelés, és az első az új templomunkban. Cabafi atya első miséje május 4-én, vasárnap délelőtt 10.30-kor van, 1997 szeptemberében káplánnak, majd 2000 júliusában plébánosnak nevezik ki.



2002 júliusában a 17-ik Ifjúsági Világ Találkozót Torontóban rendezik. A torontói találkozó szervezéséből templomunk fiataljai és felnőtt hívei is kiveszik részüket, 172 országból mintegy 250 000 fiatal vesz részt ezen a találkozón. Magyarországról és Erdélyből közel 180 zarándok érkezik. Szállásukról, ételmezésükről, biztonságukról és egyéb szükségleteikről egyházközségünk tagjai gondoskodnak.

2003-ban ünnepeljük az Árpád-házi Szent Erzsébet Egyházközség fennállásának 75-ik évfordulóját. Az ünnepségsorozat hat héten át tart.

2006-ban Marosfalvy László SJ atyát plébánosnak nevezik ki, és Cabafi atya Magyarországra utazik, hogy a magyar jezsuita provinciális segítője legyen.

2007-ben Árpád-házi Szent Erzsébet halálának 800-ik évfordulójára emlékezünk. 2008-ban pedig Egyházközségünk már 80 éve szolgálja magyar közösségét. Ennek a kettős évfordulónak emlékére Marosfalvy atya indította el az emlékalbum elkészítését.

2008 májusában Sajgó Szabolcs SJ atya veszi át az Egyházközség vezetését.

A Jövő A Jelenben: A Jövőbe Mutató Életünk

Ahogy átlapozzuk ezt az albumot, világosan látszik, hogy az Egyházközség tagjai leginkább csak szívükben fiatalok. Nincs más választásunk, mint elfogadni ezt a tényt és a jövőre vonatkozó terveinkben úgy venni figyelembe, mint egy adottságot a közösség életének fenntartására és megújítására.

A Szent Erzsébet Egyházközség alakulását, működését erősen befolyásolta az Európában, de különösen a Kárpát-medencében lejátszódó politikai és gazdasági helyzet, a világháborúk okozta létbizonytalanság. Reméljük, hogy ez nem ismétlődik meg és így nem lesz rá szükség, hogy újabb nagytömegű magyar kivándorlással kelljen számolni a jövőben.

Az elmúlt évtizedekben a korábban bevándorló családok egyre jobban beilleszkedtek a kanadai életformába és ezen családok gyermekei már elsősorban kanadiaknak érzik magukat. A másod- és harmad generációs magyarok már úgy tekintik a templom körül kialakult magyar kulturális tevékenységet, mint egy integrált elemét a Kanadában egymással összefonódó nagyon sokoldalú kulturális hálónak. A templom már nem számít menedéknek a különféle idegen befolyások ellen. El kell ismerjünk, hogy már gyemekeink is, de főleg unokáink elsősorban kanadaiak. Sok esetben a házasságok is különböző nemzetiségűek között kötődnek, ami tovább befolyásolja a kultúrák keveredését és a magyar nyelv ismeretének csökkenését.



Egyértelmű, hogy a már Kanadában iskolázott gyermekeink nem használják magyar nyelvünket anyanyelvi szinten. Ha figyelemmel kísérjük a Magyarországon manapság beszélt magyar nyelvet, akkor azt is észre kell vennünk és be kell látnunk, hogy az bizony óriási vátozáson ment keresztül az utolsó fél évszázad alatt. "Nyelvében él a nemzet", mondta Gróf Széchenyi István, de itt, Kanadában ez nem lehet az alapja egy virágzó magyar egyházközség fenntartásának.

Fel kell karoljuk azokat a magyar fiatalokat, akikben még él a magyarsághoz való tartozás érzése, még akkor is, ha már nem beszélnek a nyelvet. Meg kell adni a lehetőséget, hogy a szentmisék teljes értékű résztvevői lehessenek, hogy családjukkal együtt élvezhessék a gazdag magyar hagyományokat, hogy bekapcsolódhassanak és tovább őrizhessék azokat az értékeinket, amik Magyarország határain kívül, a templom köré csoportosulva az egyik hatalmas és igen aktív magyar kulturális központot hozták létre.

Ahogy papjaink is idősödnek, fizikai képességük - és ezzel együtt tevékenységük - csökken, és mind nagyobb és nagyobb szükségük lesz a közösség támogatására.

Magyarországon az elmúlt húsz évben a politikai helyzet is nagyon megváltozott. Hazánk egy szabad ország lett, ahol megvan a demokrácia szárnyalásának lehetősége, de ugyanakkor az ország komoly erőlcsei, gazdasági és pénzügyi problémákkal küzd. A magyar egyház a negyvenéves elnyomás után az újraépítés gondjaival küzd, amit a paphiány csak nehezít. Ahhoz, hogy ilyen körülmények között elvárhassuk és indokoltnak tartjuk a jezsuiták elkötelezettségét a torontói egyházközséghez, itt egy virágzó, a hiten és kultúrán alapuló, kiterjedt, aktív közösségnek kell lennie.



Az elmúlt két évezredben a római katolikus egyház sokszor újraépítette és megújította önmagát. A cél, a Jézus Krisztusban való hit és az evangélium terjesztése, nemcsak hogy soha nem változott, de ez az a szikla, amely a biztos alapokat adja. Egy teljesen angollá váló Szent Erzsébet templom nem lenne

veszteség az egyház részére, de a magyar közösséget, a magyar kultúrát, a politikai és kereskedelmi életet igen nagy veszteség érné mind Magyarországon, mind külföldön.

Örömmel kell látnunk, hogy ez a közösség már megindult az újjáépítés azon az útján, amely biztosíthatja az Egyházközség virágzó életét a következő évszázadra. A plébánosunk, Sajgó Szabolcs SJ atya kezdeményezésére megindult események is elősegítik ezt a folyamatot.



Az elődeink által kezdett programok nagyrészt napjainkig fennmaradtak, és meg kell őket őriznünk a jövőben is. Ezek egy része a vacsorák köré csoportosul. Az étel nemcsak a test tápláléka, hanem a közösség összetartásának is egyik eleme, hozzátartozik kulturális hagyományainkhoz. Ebben semmi megvetni való nincs. Jézus is gyakran választott szociális összejöveteleket, közös étkezéseket tanításai színhelyéül és példabeszédeiben is hivatkozik étkezéssel kapcsolatos eseményekre. Valójában a szentmisén történő áldozás is emlékezés egy vacsorára.

A templom keretein belül működő csoportok többségének programjában szerepel olyan étellel vagy étkezéssel kapcsolatos tevékenység, mint a reggelik, ebédek, vacsorák és bálók szervezése. Ezek elkészítése speciális tudást, a magyar konyha ismeretét és gyakorlatot igényel, amit főleg a lassan-lassan idősödő asszonyaink végeznek.



Mindezek következményeként a közelmúltban elkezdődött azon programok átszervezése és összehangolása, amelyeket az egymás mellett működő női csoportok végeztek. Így jött létre a Katolikus Nők Társulata (KNT), amely többek között koordinálja a különféle női csoportok tevékenységét, elősegíti egymás hatékony támogatását, megoldja az ütemezési és erőforrási konfliktusokat, és csökkenti a duplikált munkák végzését.

A Fial Házások Klubja az elsők között alakult meg több, mint fél évszázaddal ezelőtt, és napjainkban is igen aktív és hatékony csoportja Egyházközségünknek. Ma már ugyan jobban illene rájuk a "Nagyszülők Klubja" elnevezés, mégis szívesen fogadnak és szeretettel várnak új tagokat. Viszont szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy a mai fiatal házások rohanó élete, a családi, munkahelyi és szakmai élet követelményeinek beillesztése a hagyományosan vezetett klub életébe szinte lehetetlen.



Ugyanakkor a közösséghez tartozó fiatal családok gondjai, problémái és céljai közösek. Ezért kezdeményezés történt egy új fiatal házások klubjának létrehozására, amely már figyelembe tudná venni a megváltozott életkörülményeket.

Ahhoz, hogy közösségünk hiten alapuló, összetartó, egymást segítő egység legyen, elengedhetetlen alapfeltétel, hogy megismerjük egymást. Új tagokat mindig szeretettel fogadunk, de segítség nélkül ezeknek az új tagoknak nehéz beilleszkedniük az évek alatt kialakult szűkebb baráti körökbe. Ezért jött létre az "Isten Hozott Csoport", amelyik ugyan még mindig keresi a legjobb utat ennek a problémának a

megoldására, de bizonyosak lehetünk abban, hogy odaadó és lelkes tagjainak nemes tevékenysége eredményre vezet. Tudomásul kell vennünk, hogy értelemszerűen ez mindannyiunk kötelessége is. Ez a tudat megnyugtató, és remélhetjük, hogy a csoport létszáma is növekedni fog.

Globálisan az egyházon belül és ezzel együtt magyar megjelenítési formájában is a szentmisék rítusa próbálja megtalálni a tradíció és a modernizáció közötti megfelelő egyensúlyt. Nekünk, magyaroknak ez különösen fontos, hiszen még ha az 1100 éves Szent István-i hagyományok köteleznek is bennünket, keresztény hagyományainkat érthetővé és alkalmazhatóvá kell tennünk a mai és a jövőbeli fiataljaink számára. Az utóbbi néhány évtizedben csodálatos és modern zenei anyag került kialakításra Magyarországon. A néhány éve alakult ifjúsági kórus már modern hangszereken ezekkel az énekekkel szolgálja a délben kezdődő szentmisét. A klasszikus egyházi zenét a St. Elizabeth Scola Cantorum képviseli, míg a hagyományos magyar templomi énekeket kántorunk szolgáltatja.

A 10:30-as mise őrzi a tradicionális magyar zenét és énekeket. Ünnepi és speciális alkalmakkor ez kiegészítésre kerül úgy a Scola Cantorum, mint az ifjúsági kórus közreműködésével.

A 12-kor kezdődő szentmisén, amely már két nyelven, magyarul és angolul kerül bemutatásra, az ifjúsági kórus modernebb zenével és énekekkel szerepel, ami segít a magyar nyelvet már kevésbé értő fiataloknak és a nem magyar anyanyelvű templomlátogatóknak is bekapcsolódni a szertartásba.

Ahhoz, hogy a vegyes házasságok tagjai és a magyar nyelvet már kevésbé beszélő fiataljaink is egyenrangú, aktív és tevékeny részesei lehessenek közösségünknek, szükséges, hogy a szentmisék és egyéb szertartások elérhetőek legyenek számukra is. Tervezés alatt áll egy vetítő rendszer felállítása, amely a magyar részeket angolul és az angol részeket magyarul vetíti.

További tervek és lépések helyes meghatározása érdekében egy felmérés készül elsősorban azokra az egyházközségi tagokra építve, akik csak nagyobb ünnepeken látogatják a templomot. A felmérés egyik célja, hogy lássuk, mi volna szükséges ahhoz, hogy ők is tevékenyebb tagjai legyenek közösségünknek.

A templom lelki és világi ügyeinek intézése összetett és sokrétű folyamat. Ehhez nyújt segítséget a Marosfálvay atya által létrehozott és kétévenként választott Tanácsadó Testület, amelynek egyik célja a kapcsolat és kommunikáció javítása a hívek és papjaink között. A Testület nagyon fontos feladata az is, hogy speciális szaktudást és gyakorlati segítséget nyújtson az egész Egyházközség vezetéséhez. Remélhetően, ahogy a Tanácsadó Testület erősödik és tapasztalattal gyarapodik, egyre hatékonyabb szolgálatot tehet a templom tagjainak és papságunknak egyaránt.

Elődeink sziklára építették ezt az Egyházközséget. A mi kötelességünk biztosítani, hogy ez a közösség gyermekeink, unokáink és dédunokáink számára is olyan otthon adjon, ahol egyaránt ápolhatják kulturális hagyományaikat és gazdagíthatják lelki életüket.

